

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

5. března 2015*

„Kasační opravný prostředek — Omezující opatření přijatá vůči některým osobám vzhledem k situaci v Egyptě — Zmrazení finančních prostředků osob, proti kterým je vedeno soudní stíhání pro zneužití státních prostředků — Úmluva Organizace spojených národů o boji proti korupci“

Ve věci C-220/14 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 5. května 2014,

Ahmed Abdelaziz Ezz, s bydlištěm v Gíze (Egypt),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, s bydlištěm v Londýně (Spojené království),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, s bydlištěm v Londýně,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, s bydlištěm v Gíze,

zastoupení J. Lewisem, QC, B. Kennellym, barrister, J. Pobjoyem, barrister, a J. Binnsem, solicitor,

účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelé),

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Rada Evropské unie, zastoupená M. Bishopem a I. Gurovem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená F. Castillo de la Torrem a D. Gauci, jako zmocněnci,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, C. Vajda, A. Rosas (zpravodaj), E. Juhász a D. Šváby, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Ahmed Abdelaziz Ezz a další (dále jen „navrhovatelé“) podali kasační opravný prostředek proti rozsudku Tribunálu Evropské unie (třetímu senátu) ze dne 27. února 2014 Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunal zamítl jejich žalobu znějící na zrušení rozhodnutí Rady 2011/172/SZBP ze dne 21. března 2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. L 76, s. 63), a dále nařízení Rady (EU) č. 270/2011 ze dne 21. března 2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. L 76, s. 4), v rozsahu, v němž se tyto akty týkají navrhovatelů.

Právní rámec a skutečnosti předcházející sporu

Úmluva Organizace spojených národů o boji proti korupci

- 2 Úmluva Organizace spojených národů o boji proti korupci byla přijata rezolucí Valného shromáždění Spojených národů 58/4 ze dne 31. října 2003. Úmluva vstoupila v platnost dne 14. prosince 2005. Úmluva byla ratifikována všemi členskými státy a schválena Evropskou unií rozhodnutím Rady 2008/801/ES ze dne 25. září 2008 (Úř. věst. L 287, s. 1) (*citace z uvedené úmluvy použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem*).
- 3 Článek 2 této úmluvy zní:

„Pro účely této úmluvy se rozumí:

[...]

f) ‚zmrazením‘ nebo ‚zajištěním‘ dočasný zákaz převodu či přeměny majetku, nakládání s ním či jeho přemístění, nebo jeho dočasné převzetí do úschovy či převzetí kontroly nad ním na základě nařízení soudu nebo jiného příslušného orgánu;

g) ‚konfiskací‘ trvalé odnětí majetku na základě rozhodnutí soudu nebo jiného příslušného orgánu;

[...]

4 Kapitola III uvedené úmluvy, jež obsahuje články 15 až 42 této úmluvy, se týká kriminalizace, odhalování a potírání protiprávních činů. Články 15 až 27 této kapitoly vyjmenovávají širokou škálu korupčního jednání, které členské státy musejí považovat za trestné činy. Jelikož cílem této úmluvy je umožnit kriminalizovat rostoucí počet případů korupce vzhledem k hrozbě, kterou korupce představuje pro stabilitu a bezpečnost společnosti, týká se tato úmluva nejen poskytnutí neoprávněné výhody osobám nebo zpronevěry státních prostředků, nýbrž i nezákonného ovlivňování, jakož i zatajení nebo praní výnosů z korupce.

5 Článek 31 odst. 1 a 2 téže úmluvy zní následovně:

„1. Každý stát, který je smluvní stranou, přijme v co největším rozsahu umožněném jeho vnitrostátním právním systémem nezbytná opatření, která umožní, aby předmětem konfiskace byly:

- a) výnosy z trestné činnosti pocházející z trestných činů, stanovených v souladu s touto úmluvou, nebo majetek, jehož hodnota odpovídá takovým výnosům;
- b) majetek, zařízení nebo jiné prostředky, kterých bylo užito ke spáchání trestných činů stanovených v souladu s touto úmluvou, nebo které byly ke spáchání těchto trestných činů určeny.

2. Každý stát, který je smluvní stranou, přijme opatření, která jsou nezbytná pro to, aby mu umožnila zjistit, vyhledat, zmrazit nebo zajistit vše, co je uvedeno v odstavci 1 tohoto článku za účelem jejich případné konfiskace.“

6 Článek 55 odst. 2 Úmluvy Organizace spojených národů o boji proti korupci zní následovně:

„Pokud jiný stát, který je smluvní stranou, pod jehož soudní pravomoc spadá trestný čin, na nějž se vztahuje tato úmluva, předloží žádost, dožádaný stát, který je smluvní stranou, přijme opatření s cílem zjistit, vyhledat a zmrazit nebo zajistit výnosy z trestné činnosti, majetek, zařízení nebo jiné prostředky uvedené v čl. 31 odst. 1 této úmluvy pro účely následné konfiskace, kterou nařídí buď dožadující stát, který je smluvní stranou, nebo dožádaný stát, který je smluvní stranou, na základě žádosti podle odstavce 1 tohoto článku.“

Unijní právo

7 V návaznosti na politické události, ke kterým došlo v Egyptě od ledna 2011, přijala Rada Evropské unie dne 21. března 2011 na základě článku 29 SEU rozhodnutí 2011/172.

8 Body 1 a 2 odůvodnění rozhodnutí 2011/172 v původním znění stanoví:

„(1) Evropská unie dne 21. února 2011 prohlásila, že je připravena podpořit pokojný a spořádaný přechod k civilní a demokratické vládě v Egyptě založené na zásadách právního státu, při plném dodržování lidských práv a základních svobod, a podpořit úsilí o vytvoření ekonomiky zaměřené na posílení sociální soudržnosti a podporu růstu.

(2) V této souvislosti by měla být uložena omezující opatření vůči osobám, jež byly shledány odpovědnými za zneužití egyptských státních prostředků, neboť tím připravují egyptské občany o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a narušují demokratický rozvoj v této zemi.“

9 Článek 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 v původním znění stanoví:

„Zmrazují se všechny finanční prostředky a hospodářské zdroje náležejících osobám, jež byly shledány odpovědnými za zneužití egyptských státních prostředků, a fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům nebo orgánům s nimi spojeným, jak jsou uvedeny v příloze, anebo těmito osobami, subjekty nebo orgány vlastněné, držené či ovládané.“

10 Ve francouzském znění tohoto bodu 2 odůvodnění a tohoto čl. 1 odst. 1 byl použit výraz „personnes reconnues comme responsables“ (osoby, jež byly shledány odpovědnými), kdežto anglické znění těchto ustanovení používá výraz „persons having been identified as responsible“ (osoby, jež byly určeny jako osoby odpovědné).

- 11 Dne 11. července 2014, a sice po vyhlášení napadeného rozsudku, byla zveřejněna oprava tohoto rozhodnutí v *Úředním věstníku Evropské unie* týkající se znění v bulharském, španělském, českém, estonském, francouzském, maďarském a nizozemském jazyce (Úř. věst. 2014, L 203, s. 113). Podle této opravy musejí být uvedená ustanovení vykládána tak, že se týkají osob, „jež byly určeny“ jako osoby odpovědné, a nikoli osob, „jež byly shledány“ odpovědnými.
- 12 K rozhodnutí 2011/172 je v příloze připojen „[s]eznam fyzických a právnických osob, subjektů a orgánů uvedených v článku 1“. Tento seznam obsahuje tři druhy informací. V prvním sloupci je uvedeno „[j]méno (a případná další jména)“ dotyčných právních subjektů, druhý sloupec obsahuje jejich „[i]dentifikační informace“ a v posledním sloupci je uvedeno „[o]důvodnění“.
- 13 Ahmed Abdelaziz Ezz je uveden na sedmém místě ve zmíněném seznamu. Druhý sloupec obsahuje následující informace: „bývalý člen parlamentu; datum narození: 12.01.1959; pohlaví: muž“. Odůvodnění uvedené ve třetím sloupci, které je totožné pro všech 19 osob uvedených na seznamu, zní takto: „Osoba, proti níž je na základě Úmluvy Organizace spojených národů o boji proti korupci vedeno trestní [soudní] stíhání ze strany egyptských orgánů z důvodu zpronevěry veřejných finančních prostředků“.
- 14 Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed je uvedena na osmém místě v seznamu. Druhý sloupec obsahuje následující informace: „manželka Ahmeda Abdelazize Ezze; datum narození: 31.01.1963; pohlaví: žena“.
- 15 Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin je uvedena na devátém místě v seznamu. Druhý sloupec obsahuje následující informace: „manželka Ahmeda Abdelazize Ezze; datum narození: 25.05.1959; pohlaví: žena“.
- 16 Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggar je uvedena na desátém místě v seznamu. Druhý sloupec obsahuje následující informace: „manželka Ahmeda Abdelazize Ezze; datum narození: 09.10.1969; pohlaví: žena“.
- 17 Na základě čl. 215 odst. 2 SFEU a rozhodnutí 2011/172 přijala Rada nařízení č. 270/2011. Článek 2 odst. 1 a 2 tohoto nařízení v podstatě přebírá ustanovení čl. 1 odst. 1 a 2 rozhodnutí 2011/172. Toto nařízení obsahuje „přílohu I“, která je totožná s přílohou rozhodnutí 2011/172. Jak vyplývá z bodu 2 odůvodnění uvedeného nařízení, vzhledem k tomu, že opatření zavedená rozhodnutím 2011/172 „spadají do oblasti působnosti Smlouvy o fungování Evropské unie, [...] k jejich provádění [bylo] nezbytné regulační opatření na úrovni Unie“ a odůvodňovalo přijetí tohoto aktu.
- 18 Nařízení č. 270/2011 nebylo předmětem opravy obdobné opravě rozhodnutí 2011/172.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 19 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 20. května 2011 podali navrhovatelé žalobu znějící na zrušení rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 v rozsahu, v němž se jich tyto akty týkají.
- 20 Na podporu své žaloby vznesli osm žalobních důvodů. Čtvrtý žalobní důvod vycházel z nesprávných skutkových zjištění a z nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností, jimiž je stíženo odůvodnění uvedené v příloze rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011. V této souvislosti tvrdili, že proti nim není v Egyptě vedeno soudní řízení.

21 Tribunál v bodech 123 až 133 a 137 napadeného rozsudku konstatoval, že:

„123 Dopisem ze dne 7. června 2011 sdělila Rada advokátní kanceláři žalobců, že obdržela ‚dopis egyptského ministra zahraničních věcí, datovaný 13. února 2011, obsahující žádost egyptského nejvyššího státního zástupce o zmrazení majetku některých bývalých ministrů a státních úředníků‘, mezi kterými byl uveden první žalobce. V příloze k tomuto dopisu Rady byla zaslána kopie dokumentu datovaného 13. února 2011 na hlavičkovém papíře kabinetu egyptského ministra zahraničních věcí. V tomto nepodepsaném dokumentu byla zmíněna žádost egyptského nejvyššího státního zástupce o zmrazení majetku egyptských ‚bývalých ministrů, státních úředníků a státních příslušníků‘. Mezi osobami, na které se tato žádost vztahovala, byl uveden první žalobce, avšak nikoli druhá, třetí ani čtvrtá žalobkyně.

[...]

125 Dopisem ze dne 29. července 2011 odpověděla Rada na dopisy advokátní kanceláře žalobců ze dnů 13. května, 9. června a 15. července 2011. V této odpovědi Rada nezmínila případná soudní stíhání druhé, třetí a čtvrté žalobkyně. Uvedla jen následující:

‚[Uvedené žalobkyně] jsou na seznamu osob uvedených ve výše zmíněné žádosti egyptských orgánů o právní pomoc (na přiloženém seznamu figurují pod čísly 2, 3 a 4). V žádosti se uvádí, že egyptský nejvyšší státní zástupce vydal usnesení k zabavení [zajištění] majetku všech osob na seznamu a že toto usnesení potvrdil trestní soud.‘

126 K dopisu Rady ze dne 29. července 2011 byla přiložena nota s referenčním číslem NV93/11/ms ze dne 24. února 2011, kterým velvyslanectví Egyptské arabské republiky v Bruselu (Belgie) požádalo vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, aby ‚příslušným soudním orgánům‘ předal dožádání vydané kanceláří egyptského nejvyššího státního zástupce.

127 K této notě byly přiloženy tři dokumenty.

128 Prvním z nich je nedatovaný a nepodepsaný text dožádání. V tomto dožádání, sepsaném v angličtině, se žádalo, aby byl ‚zmrazen, zabaven [zajištěn] a navrácen majetek některých bývalých ministrů a státních úředníků‘. Zmíněno v něm bylo ‚vyšetřování vedené egyptským státním zastupitelstvím ve věcech s referenčními čísly 162 a 234 z roku 2010 [...]; 34, 36, 38, 39, 55 a 70 z roku 2011 [...] a [ve] věci s referenčním číslem 137/2011 [...], jež se týkají trestných činů úplatkářství, neoprávněného užívání veřejného majetku a praní špinavých peněz, kterých se dopustili bývalí ministři a státní úředníci‘, a vyjmenováno v něm bylo patnáct osob, mezi nimiž byli všichni čtyři žalobci. Dále se v něm uvádělo, že egyptský nejvyšší státní zástupce rozhodl o zabavení [zajištění] majetku osob v něm vyjmenovaných a že uvedené zabavení [zajištění] bylo ‚schváleno trestním soudem‘.

129 Druhým dokumentem přiloženým k notě ze dne 24. února 2011 byl v podstatě ‚seznam bývalých státních úředníků, [jejich] manželek a dětí‘, kde na druhém, třetím a čtvrtém řádku byla uvedena druhá, třetí a čtvrtá žalobkyně.

130 Třetím dokumentem přiloženým k notě ze dne 24. února 2011 bylo shrnutí obžaloby vznesené proti prvnímu žalobci ve ‚věci číslo 38 z roku 2011‘, zmíněné v dožádání popsáném výše v bodě 128. Tento dokument nebyl datován. Neměl ani hlavičku a podpis. Nicméně byl, stejně jako nota ze dne 24. února 2011 a všechny ostatní dokumenty k ní přiložené, opatřen otiskem razítka velvyslanectví Egyptské arabské republiky v Bruselu.

131 V konečném důsledku ze žádného z výše uvedených dokumentů neplyne, že by proti druhé, třetí a čtvrté žalobkyni byly v Egyptě trestně stíhány pro zneužívání státních prostředků.

132 Naproti tomu se v dožádání zmíněném výše v bodě 128 jednoznačně uvádí, že dne 24. února 2011, tedy měsíc před přijetím rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, se na všechny žalobce vztahovalo usnesení egyptského nejvyššího státního zástupce, na jehož základě měl být zabaven [zajištěn] jejich majetek a které bylo schváleno trestním soudem a souviselo s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků.

133 Žalobci navíc nepředložili žádnou skutečnost, která by mohla zpochybnit správnost skutečností uvedených v daném dožádání. Egyptské soudní rozhodnutí, jehož překlad předložili soudní kanceláři Tribunálu dne 5. března 2013, naopak potvrzuje, že majetek druhé žalobkyně byl zmrazen ještě 30. ledna 2013. Kromě toho žalobci na jednání nezpochybnili existenci výše uvedeného usnesení týkajícího se zajištění majetku.

[...]

137 [...] Z dokumentu uvedeného výše v bodě 130 však jednoznačně vyplývá, že ve „věci číslo 38 z roku 2011“ byl první žalobce „obžalován“ z toho, že „neoprávněně užíval majetek“ blíže určeného „veřejnoprávního podniku, jakož [jehož] akcie jsou ve vlastnictví státu“, a také že „se dopustil trestných činů spočívajících ve využívání a znehodnocování veřejného majetku, jakož i v neoprávněném užívání a [...] v umožnění neoprávněného užívání [onoho majetku]“.

22 Vzhledem k tomu, že Tribunál nevyhověl žádnému z žalobních důvodů, zamítl žalobu v plném rozsahu.

Návrhová žádání účastníků řízení

23 Navrhovatelé navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek;
- zrušil rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 v rozsahu, v němž se jich tyto akty týkají;
- uložil Radě náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku a řízení před Tribunálem a
- vydal jakékoli jiné opatření, které bude Soudní dvůr považovat za vhodné.

24 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl kasační opravný prostředek a
- uložil navrhovatelům náhradu nákladů řízení.

25 Evropská komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl kasační opravný prostředek a
- uložil navrhovatelům náhradu nákladů tohoto řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

26 Navrhovatelé na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňují šest důvodů.

K prvnímu důvodu

- 27 V rámci prvního důvodu navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál tím, že rozhodl, že rozhodnutí 2011/172 bylo legálně přijato na základě článku 29 SEU, dopustil nesprávného právního posouzení. Tento důvod se týká bodů 44 až 47 napadeného rozsudku.

Napadený rozsudek

- 28 Za účelem určení významu článku 29 SEU přezkoumal Tribunál články 21 SEU, 23 SEU až 25 SEU a článek 28 SEU. V bodě 41 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že:

„Z uvedených ustanovení v jejich vzájemné souvislosti vyplývá, že „přístup Unie“ ve smyslu článku 29 SEU představují rozhodnutí, která zaprvé spadají do společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP), tak jak je vymezená v čl. 24 odst. 1 SEU, zadruhé se vztahují k „otázce zeměpisné nebo t[e]matické povahy“ a zatřetí nemají povahu „operativní akce“ ve smyslu článku 28 SEU.“

- 29 V bodech 44 až 46 tohoto rozsudku Tribunál konstatoval, že tato tři kritéria jsou v projednávaném případě splněna. V bodě 47 uvedeného rozsudku dospěl k závěru, že článek 1 rozhodnutí 2011/172 mohl být v souladu s právem přijat na základě článku 29 SEU.

Argumentace účastníků řízení

- 30 Navrhovatelé tvrdí, že v projednávaném případě nebyly splněny podmínky umožňující přijmout rozhodnutí na základě článku 29 SEU. Odůvodnění uvedené v příloze rozhodnutí 2011/172 podle nich vybočuje z rámce zásad a cílů SZBP vymezených v článku 21 SEU. Egyptské orgány v dopisech dovolávaných Radou nikdy nenaznačily, že by činy vytýkané navrhovatelům narušovaly „demokracii“ v Egyptě nebo „udržiteln[ý] rozvoj[...] [...] hospodářství [nebo] společnosti“ této země.
- 31 Jednání vytýkané prvnímu navrhovateli, a sice podvod na akcionářích společnosti, neodůvodňuje unijní opatření na mezinárodní úrovni podle SZBP. Kromě toho neexistuje žádné věcné tvrzení proti manželkám A. A. Ezze. Účinkem konstatování, že podvody spáchané ve třetí zemi zapojují do celé věci zahraniční a bezpečnostní politiku Unie, by bylo podstatné rozšíření rozsahu této politiky na úkor pravomocí členských států v oblasti právní pomoci.
- 32 Mimoto egyptské orgány nepožádaly Unii, aby přijala rozhodnutí na základě článku 29 SEU, nýbrž požádaly o právní pomoc, jež spadá do pravomoci vnitrostátních soudních orgánů.
- 33 Konečně žádost těchto orgánů se podle navrhovatelů týká zadržení finančních prostředků, které by mohly být použity pro výkon rozsudku vydaného vnitrostátním soudním orgánem proti A. A. Ezzovi a umožnění „repatriace“ dotčených částek, pro kterou neexistuje pravomoc podle SZBP. Tribunál tím, že konstatoval, že jeden z navrhovatelů byl obžalován z činností považovaných egyptskými orgány za ohrožující demokratickou vládu Egyptské arabské republiky nebo udržitelný rozvoj hospodářství či společnosti této země, zkreslil důkazy, které mu byly předloženy.
- 34 Rada uvádí, že první důvod spojuje dvě výtky, přičemž první se týká neexistence právního základu rozhodnutí 2011/172 a druhá skutečnosti, že navrhovatelé nesplňují podmínky pro to, aby spadali do působnosti rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011. Připomíná, že Tribunál odpověděl na jejich důvod vycházející z neexistence právního základu v bodech 44 až 47 napadeného rozsudku.
- 35 Rada má za to, že navrhovatelé nesprávně vykládají cíle rozhodnutí 2011/172, třebaže nic v tomto rozhodnutí neumožňuje učinit závěr, že důvodem pro jejich zařazení na seznam osob, jejichž finanční prostředky a hospodářské zdroje se zmrazují, uvedený v příloze tohoto rozhodnutí, byl podvod spáchaný ve třetí zemi, nebo že cílem tohoto rozhodnutí je poskytnutí právní pomoci.

- 36 Rozhodnutí 2011/172 je samostatným opatřením, které bylo přijato nikoli v odpovědi na žádost egyptských orgánů, nýbrž za účelem dosažení cílů SZBP a v rámci výkonu diskreční pravomoci, kterou Rada v tomto ohledu disponuje. Z tohoto důvodu se Tribunál při zkoumání námitky nepřípustnosti vznesené vůči článku 1 rozhodnutí 2011/172 nevyjádřil k uváděným činům, jichž se měli dopustit navrhovatelé, ani k obsahu nóty s referenčním číslem NV93/11/ms, a neměl povinnost tak učinit.
- 37 Komise tvrdí, že první důvod v rozsahu, v němž se týká neexistence právního základu rozhodnutí 2011/172, je nepřípustný, jelikož nebyl uplatněn v žalobě na neplatnost podané v prvním stupni. Je rovněž novým meritorním důvodem v tom, že kritérium týkající se odpovědnosti za zneužití státních prostředků, která je základem pro zmrazení finančních prostředků navrhovatelů, je neslučitelné s článkem 21 SEU, neboť opatření nesleduje žádný z cílů stanovených v odstavcích 1 a 2 tohoto článku. Kromě toho kasační opravný prostředek se podle Komise nikterak netýká úvah Tribunálu v bodech 34 až 54 napadeného rozsudku ohledně smyslu a rozsahu článku 29 SEU. Tento důvod tudíž musí být prohlášen za nepřípustný.
- 38 Podpůrně Komise tvrdí, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když učinil závěr, že podmínky pro použití článku 29 SEU jsou splněny. Uvádí, že na rozdíl od toho, co naznačují navrhovatelé, se v projednávaném případě nejedná o úvahu, že v případě podvodu spáchaného ve třetí zemi dochází k zapojení zahraniční a bezpečnostní politiky Unie, nýbrž o odpověď na žádosti nově nastolené vlády ve třetí zemi směřující k ochraně státních prostředků této země za účelem zajištění jejich budoucího využití a použití ve prospěch egyptského lidu.
- 39 Kromě toho zdůrazňuje, že skutečnost, že žádost egyptských orgánů byla výslovně určena unijním soudním orgánům, nemá vliv na otázku, zda článek 29 SEU představuje správný právní základ pro přijetí rozhodnutí 2011/172 týkajícího se omezujících opatření. Tato omezující opatření jsou totiž samostatnými opatřeními, která je Rada oprávněna přijmout, a to i tehdy, pokud dotyčná třetí země nepodá žádost.
- 40 Konečně odkaz na repatriaci finančních prostředků je v projednávaném případě irelevantní, jelikož tato otázka stojí mimo působnost rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011.

Závěry Soudního dvora

- 41 V rámci prvního důvodu navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že rozhodnutí 2011/172 bylo právoplatně přijato na základě článku 29 SEU.
- 42 Kontrola právního základu aktu umožňuje ověřit pravomoc autora aktu (v tomto smyslu viz rozsudek Německo v. Parlament a Rada, C-376/98, EU:C:2000:544, bod 83) a ověřit, zda postup přijetí tohoto aktu nebyl stížen vadou (rozsudek ABNA a další, C-453/03, C-11/04, C-12/04 a C-194/04, EU:C:2005:741, bod 53). Podle ustálené judikatury se volba právního základu unijního aktu musí zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudní kontroly, mezi něž patří účel a obsah tohoto aktu (viz zejména rozsudek Parlament v. Rada, C-130/10, EU:C:2012:472, bod 42).
- 43 V bodech 44 až 46 napadeného rozsudku Tribunál přezkoumal účel a obsah rozhodnutí 2011/172 a učinil závěr, že mohlo být legálně přijato na základě článku 29 SEU. Konkrétně v bodě 44 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že se rozhodnutí 2011/172 stalo součástí politiky podpory novým egyptským orgánům, jejímž cílem je podporovat politickou i hospodářskou stabilizaci tohoto státu, a konkrétně pomáhat orgánům této země v jejich boji proti zneužívání státních prostředků, a že tudíž toto rozhodnutí zcela vychází ze SZBP a odpovídá cílům uvedeným v čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) SEU.

- 44 V této souvislosti navrhovatelé neuvádějí žádný argument směřující k prokázání, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení ve způsobu uvažování popsaném v předcházejícím bodě, nýbrž pouze obecně tvrdí, že egyptské orgány v dopisech předložených Radou neprohlásily, že by tvrzené činy navrhovatelů narušovaly demokracii či udržitelný rozvoj hospodářství nebo společnosti v Egyptě ve smyslu čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) SEU. V důsledku toho argument navrhovatelů nemůže být přijat.
- 45 Mimoto navrhovatelé zpochybňují opodstatněnost rozhodnutí 2011/172 s ohledem na článek 21 SEU.
- 46 Nicméně vzhledem k širokému rozsahu účelu a cílů SZBP, tak jak jsou uvedeny v čl. 3 odst. 5 SEU a článku 21 SEU, jakož i ve zvláštních ustanoveních týkajících se SZBP, zejména v člancích 23 SEU a 24 SEU, tento argument nemůže zpochybnit závěr Tribunálu týkající se právního základu rozhodnutí 2011/172.
- 47 Pokud jde o výtku týkající se zkreslení důkazů, je třeba konstatovat, že navrhovatelé neuvádějí, jaké části bodů napadeného rozsudku, zpochybňovaných v rámci prvního důvodu, se tato výtky týká.
- 48 Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

K druhému důvodu

- 49 V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál tím, že rozhodl, že splňují podmínky vymezené v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011, jakož i v odůvodnění uvedeném v přílohách těchto právních předpisů pro to, aby byla vůči nim přijata omezující opatření ve vztahu k jejich finančním prostředkům a hospodářským zdrojům a aby jejich jména byla uvedena na seznamu v příloze ke každému z těchto aktů, dopustil nesprávného právního posouzení.

Napadený rozsudek

- 50 S ohledem na odlišnou formulaci znění v anglickém jazyce ve srovnání s jinými jazykovými verzemi čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 podal Tribunál v bodech 62 až 84 napadeného rozsudku výklad tohoto ustanovení. Znění v anglickém jazyce totiž stanoví uložit zmrazení majetku vůči „persons having been identified as responsible“ (osoby, jež byly „určeny“ jako osoby odpovědné za zneužití státních prostředků), zatímco znění ve francouzském jazyce odkazuje na osoby, jež byly „shledány“ odpovědnými za zneužití státních prostředků.
- 51 S ohledem na kontext a účel uvedeného ustanovení dospěl Tribunál v bodě 67 napadeného rozsudku k závěru, že musí být vykládáno extenzivně. V bodech 70 až 81 tohoto rozsudku Tribunál rozhodl, že zásada, podle které se ustanovení stanovící správní sankce mají vykládat restriktivně, nebrání tomuto výkladu. Tribunál v bodech 82 až 84 uvedeného rozsudku stejně rozhodl rovněž ohledně zásady presumpce nevin.
- 52 Při analýze odůvodnění zařazení jmen navrhovatelů na seznam uvedený v příloze rozhodnutí 2011/172 porovnal Tribunál znění tohoto odůvodnění v jednotlivých jazykových verzích tohoto rozhodnutí. V bodě 93 napadeného rozsudku uvedl, že bez ohledu na zvolenou jazykovou verzi je důvod zařazení v souladu s článkem 1 uvedeného rozhodnutí, a v bodě 94 tohoto rozsudku konstatoval, že znění této přílohy v anglickém jazyce lépe odpovídá cíli sledovanému tímto článkem.
- 53 Tribunál, který tudíž vycházel ze znění čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 v anglické jazykové verzi, v bodě 95 napadeného rozsudku rozhodl, že „úmyslem Rady bylo zmrazit prostředky žalobců z důvodu, že proti nim bylo v Egyptě vedeno soudní řízení, které mělo souvislost, ať už jakoukoli,

s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků“. V bodě 99 tohoto rozsudku učinil Tribunál závěr, že „zařazením jmen žalobců na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 neporušila Rada kritéria, která sama stanovila v čl. 1 odst. 1 téhož rozhodnutí“.

Argumentace účastníků řízení

- 54 Navrhovatelé zpochybňují nejprve výklad čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 podaný Tribunálem. Namítají, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že vycházel ze znění těchto ustanovení v anglickém jazyce. Tvrdí, že není pravda, že znění v anglickém jazyce lépe odpovídá cíli sledovanému rozhodnutím 2011/172 a že Tribunál měl sladit jednotlivé jazykové verze. Tribunál měl povinnost vyložit tato ustanovení v závislosti na obecné systematice a účelu právní úpravy. Navrhovatelé rovněž zpochybňují výklad Tribunálu, obsažený v bodech 85 až 95 napadeného rozsudku, odůvodnění zařazení každého z nich do přílohy rozhodnutí 2011/172 a přílohy nařízení č. 270/2011.
- 55 Vzhledem k těmto nesprávným výkladům podle jejich názoru neprovedl Tribunál úplný a důsledný přezkum důkazů vyžadovaný unijním právem. Tribunál vycházel výlučně z tvrzení obsažených v dožádání, aniž by ověřil jejich správnost. Nezohlednil zejména argument prvního navrhovatele, podle kterého měla stížnost podaná proti jeho osobě politický cíl a byla nepodložená. Stejně tak se Tribunál nezabýval tvrzením navrhovatele, podle kterých s ním bylo v Egyptě zacházeno v rozporu se základními zárukami spravedlivého procesu a právního státu.
- 56 Tribunál se podle názoru navrhovatelů dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 99 napadeného rozsudku rozhodl, že zařazením jmen navrhovatelů na seznam v příloze k tomuto rozhodnutí Rada neporušila kritéria, která sama stanovila v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172.
- 57 Toto pochybení je podle nich obzvláště zjevné, pokud jde o druhou, třetí a čtvrtou navrhovatelku. Tribunál totiž v bodě 131 napadeného rozsudku konstatoval, že ze žádného z dokumentů předložených Radou neplyne, že by tyto navrhovatelky byly v Egyptě trestně stíhány pro zneužívání státních prostředků. Tribunál při spojování těchto navrhovatelek s prvním navrhovatelem nezohlednil rozsudek Soudního dvora Tay Za v. Rada (C-376/10 P, EU:C:2012:138, bod 66), ani rozsudek Tribunálu Nabipour a další v. Rada (T-58/12, EU:T:2013:640, body 107 a 108), podle kterých platí, že přijetí omezujících opatření vůči fyzické osobě odůvodňuje pouze její vlastní zapojení do činností, na které se vztahují relevantní právní předpisy.
- 58 Rada má za to, že se Tribunál při výkladu rozhodnutí 2011/172 nedopustil nesprávného právního posouzení. V každém případě je otázka záměru autora aktu s konečnou platností vyřešena od zveřejnění opravy tohoto rozhodnutí.
- 59 Pokud jde o důkazy existence trestního řízení proti prvnímu navrhovateli, Rada odkazuje na nótu egyptského nejvyššího státního zástupce s referenčním číslem NV93/11ms a na skutečnost, že tento navrhovatel uznal v žalobě, kterou podal u Tribunálu, že je proti němu takové řízení vedeno. Stíhání se nezakládá na porušení Úmluvy Organizace spojených národů o boji proti korupci, avšak skutečnosti vytýkané navrhovateli egyptskými orgány odpovídají protiprávním jednáním popsáním v této úmluvě, zejména v člancích 17 a 18 této úmluvy. V důsledku toho odůvodnění uvedené v příloze rozhodnutí 2011/172 spočívá na existenci soudního stíhání egyptskými orgány, jež zmiňuje samotný první navrhovatel.
- 60 Rada podotýká, že navrhovatelé neuvádějí, na jakém základě měla Rada nebo Tribunál zohlednit argument, že stížnost podaná proti prvnímu navrhovateli sledovala ve skutečnosti politický cíl. Kromě toho Rada připomíná, že omezující opatření, která jsou vůči němu přijata, nepředstavují trestní sankci, takže argument vycházející z porušení spravedlivého procesu a právního státu není relevantní.

- 61 Pokud jde o druhou, třetí a čtvrtou navrhovatelku, Rada zdůrazňuje, že se jejich zařazení na seznam uvedený v příloze rozhodnutí 2011/172 nezakládá na skutečnosti, že byly spojovány s prvním navrhovatelem. Rada v této souvislosti připomíná, že Tribunál zejména v bodě 97 napadeného rozsudku konstatoval, že navrhovatelé byli zařazeni na tento seznam ze samotného důvodu, že v Egyptě bylo proti nim vedeno soudní řízení související s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků.
- 62 Komise uvádí, že navrhovatelé nezpochybňují body 57 až 84 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál podává výklad čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172. Komise tvrdí, že Tribunál oprávněně upřednostnil extenzivní výklad tohoto ustanovení. Cíle zmrazení finančních prostředků, a sice umožnit pozdější navrácení těchto finančních prostředků egyptskou vládou, by totiž nemohlo být dosaženo, kdyby se mělo čekat na zahájení trestního stíhání. Kromě toho znění rozhodnutí 2011/172 takovému výkladu nebrání. Článek 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 totiž odkazují na osoby, jež byly shledány odpovědnými za zneužití státních prostředků, a osoby s nimi „spojené“. Kromě toho odstavec 2 těchto článků stanoví opatření, jež má zajistit, aby dotyčné osoby neobcházely omezující opatření, která jsou jim uložena. Komise tak dochází k závěru, že odůvodnění uvedené v příloze rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, a sice skutečnost, že je proti určitým osobám „vedeno soudní stíhání“, nelze vykládat tak, že znamená, že dotyčné osoby musejí být „trestně stíhány“.
- 63 Pokud jde o důkazy, Komise zdůrazňuje, že Rada mohla vycházet z dopisů egyptských orgánů, aniž ověřovala opodstatněnost argumentů obsažených v těchto dopisech nebo rozhodovala v závislosti na výsledku těchto stíhání. Přestože stran prvního navrhovatele uvádělo dožádání egyptského nejvyššího státního zástupce podrobné skutečnosti týkající se zejména „trestných činů spekulace a úmyslného zásahu do veřejného majetku“, není tomu tak stran druhé, třetí a čtvrté navrhovatelky. Důvod, proč byly jejich finanční prostředky zajištěny egyptskými orgány a zmrazeny unijními akty, spočívá ve skutečnosti, že tyto osoby mohou svým vztahem s prvním navrhovatelem zpronevěřit veřejné finanční prostředky nebo je použít za tímto účelem. Navíc podle informací obsažených v těchto dopisech bylo zajištění finančních prostředků těchto navrhovatelek předmětem usnesení vydaných nejvyšším státním zástupcem a schválených trestním soudem. Rada tudíž sdělila relevantní informace, které sloužily jako základ pro vypracování dotčeného seznamu.
- 64 Pokud jde o úplný přezkum odůvodnění požadovaný navrhovateli, Komise zdůrazňuje, že Radě nepřísluší ověřovat „spolehlivost“ argumentů egyptských orgánů ani rozhodovat o meritů vnitrostátní věci. Dopisy egyptských orgánů představují patřičné informace, ze kterých mohla Rada při přijímání omezujících opatření vycházet.
- 65 Stejně jako Rada i Komise tvrdí, že odkaz na Úmluvu Organizace spojených národů o boji proti korupci představuje právní základ dožádání a nelze ho chápat tak, že stanoví zvláštní důvody pro soudní stíhání prvního navrhovatele.
- 66 Závěrem Komise tvrdí, že kritika, podle které úvahy Tribunálu nejsou konsistentní, nereflektuje napadený rozsudek. Poukazuje na to, že navrhovatelé nezpochybňují bod 67 napadeného rozsudku a neberou v úvahu podrobnou analýzu Tribunálu, pokud jde o vymezení relevantních kritérií pro zařazení na seznam uvedený v příloze rozhodnutí 2011/172 (body 57 až 84 tohoto rozsudku), vymezení důvodů pro zařazení na tento seznam (bod 85 až 95 uvedeného rozsudku) a právní kvalifikaci skutkových okolností (body 118 až 157).
- 67 Konečně, Komise tvrdí, že rozsudek Tay Za v. Rada (EU:C:2012:138) není v projednávaném případě relevantní. Tato věc se týkala syna ředitele podniků spojeného s barmskými vedoucími představiteli a opatření přijatá proti režimu této třetí země se týkala státních úředníků, „kteří stanovují či provádějí politiky bránící přechodu Barmy/Myanmaru k demokracii nebo kteří mají z takových politik prospěch“. V projednávaném případě je cílem ochránit veřejné finanční prostředky, aby byly v budoucnu navráceny Egyptské arabské republice. Pouhá skutečnost, že je určitá osoba oddána s osobou, která

má vazby na vedoucí představitele určité země, tak neznamená, že uvedená osoba musí být spojována s politickým režimem této země. Naproti tomu tato situace je relevantní, pokud cílem omezujících opatření je zachovat veřejné finanční prostředky, vzhledem k tomu, že určitý majetek může být vlastněn společně manželem a jeho manželkami. Samotná skutečnost, že byla v Egyptě přijata usnesení, ačkoli tato usnesení nejsou nezbytně nutná pro zařazení druhé, třetí a čtvrté navrhovatelky na seznamy uvedené v příloze rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, představuje podle Komise významnou indicii spojení, jelikož egyptské soudy mají lepší znalost právní úpravy manželství použitelné na prvního navrhovatele a jeho manželky.

Závěry Soudního dvora

- 68 V rámci druhého důvodu navrhovatelé zpochybňují zaprvé výklad kritérií pro zařazení na seznamy uvedené v příloze rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 podaný Tribunálem a zadruhé jejich zařazení s ohledem na tato kritéria, jakož i zvolené odůvodnění.
- 69 Na rozdíl od toho, co zaprvé tvrdí navrhovatelé, Tribunál podal výklad čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 při zohlednění různých znění těchto ustanovení v jednotlivých jazykových verzích rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, jejich kontextu a účelu.
- 70 V této souvislosti se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 66 napadeného rozsudku určil cíl těchto aktů jako pomoc egyptským orgánům v jejich boji proti zneužívání státních prostředků. Tento cíl totiž výslovně vyplývá z bodu 2 odůvodnění rozhodnutí 2011/172.
- 71 S ohledem na tento cíl se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení ani v tom, že v tomtéž bodě 66 dospěl k závěru, že kdyby přijetí omezujících opatření podléhalo trestnímu odsouzení osob podezřelých ze zpronevěry finančních prostředků, byl by užitečný účinek rozhodnutí 2011/172 ohrožen, jelikož tyto osoby by mezitím získaly čas nezbytný k převedení svého majetku do států, které s egyptskými orgány nijak nespolupracují.
- 72 Tribunál tedy v bodě 67 napadeného rozsudku správně učinil závěr, že čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 je třeba vykládat tak, že se vztahuje nejen na stíhané osoby, nýbrž i na osoby, proti kterým jsou vedena soudní řízení související s trestním stíháním pro „zneužití egyptských státních prostředků“, a které lze kvalifikovat jako osoby spojené s jednotlivci, proti kterým je ono trestní stíhání vedeno.
- 73 Pokud jde o podloženost tohoto výkladu, Tribunál správně v bodě 93 napadeného rozsudku poukázal na to, že odůvodnění zařazení jmen navrhovatelů na seznam je v souladu s čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, bez ohledu na zvolenou jazykovou verzi tohoto odůvodnění, a v bodě 94 uvedeného rozsudku na to, že anglická jazyková verze lépe odpovídá cíli sledovanému tímto ustanovením. Tribunál se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, kdy v bodě 95 napadeného rozsudku učinil závěr, že úmyslem Rady bylo zmrazit majetek navrhovatelů z důvodu, že proti nim bylo v Egyptě vedeno soudní řízení, které mělo souvislost, ať už jakoukoli, s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků.
- 74 Navrhovatelé zadruhé zpochybňují své zařazení na seznamy uvedené v příloze rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 z důvodu, že toto zařazení porušuje rozhodnutí 2011/172. Přestože nelze přijmout výklad tohoto rozhodnutí zastávaný navrhovateli, jak bylo právě vyloženo v bodě 72 tohoto rozsudku, je třeba se zabývat argumenty, které v tomto ohledu uplatnili.
- 75 Pokud jde o dožádání vydané egyptskými orgány, je třeba konstatovat, že je zkoumáno zejména v bodech 128 až 134 a 137 napadeného rozsudku. V bodě 128 tohoto rozsudku Tribunál konstatoval, že toto dožádání zmiňuje vyšetřování vedené egyptským státním zastupitelstvím proti čtyřem navrhovatelům a týká se zejména trestných činů úplatkářství a neoprávněného užívání veřejného

majetku. V bodě 133 uvedeného rozsudku Tribunál poukázal na to, že navrhovatelé nepředložili žádný důkaz, který by mohl zpochybnit správnost skutečností uvedených v daném dožádání. Navíc uvedl, že navrhovatelé nezpochybnili existenci usnesení egyptského nejvyššího státního zástupce týkajícího se zajištění majetku, které bylo schváleno trestním soudem. Pokud jde konkrétně o prvního navrhovatele, Tribunál prostudoval v bodech 130 a 137 napadeného rozsudku jeden z dokumentů připojených k dožádání a konstatoval, že první navrhovatel byl „obžalován“ ve „věci číslo 38 z roku 2011“ z toho, že „neoprávněně užíval majetek“ „veřejnoprávního podniku, jehož akcie jsou ve vlastnictví státu“ a že „se dopustil trestných činů spočívajících ve využívání a znehodnocování veřejného majetku, jakož i v neoprávněném užívání a [...] v umožnění neoprávněného užívání [onoho majetku]“.

- 76 Za těchto podmínek, jelikož navrhovatelé nezpochybňují existenci dožádání, dokumentů k němu připojených ani usnesení o zajištění jejich majetku, nelze Tribunálu vytýkat, že neprovedl úplný a důsledný přezkum těchto důkazů, přestože navrhovatelé tvrdí opak.
- 77 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Radě nebo Tribunálu nepřísluší ověřovat opodstatněnost vyšetřování vedených proti navrhovatelům, nýbrž pouze ověřit opodstatněnost rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků s ohledem na dožádání. Co se týče skutkových zjištění Tribunálu týkajících se existence soudních řízení vedených proti čtyřem navrhovatelům, je třeba připomenout ustálenou judikaturu Soudního dvora, podle které platí, že Tribunál je jako jediný příslušný ke zjištění skutkového stavu, kromě případu, kdy věcná nesprávnost těchto zjištění vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a k posouzení tohoto skutkového stavu. Posouzení skutkového stavu, kromě případu zkreslování důkazů předložených Tribunálu, tedy nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora (viz zejména rozsudky *Versalis v. Komise*, C-511/11 P, EU:C:2013:386, bod 66, jakož i *Telefónica a Telefónica de España v. Komise*, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 84).
- 78 Pokud jde o prvního navrhovatele, navrhovatelé se ve skutečnosti domáhají nového hodnocení důkazů, aniž se dovolávají zkreslení těchto důkazů Tribunálem, jelikož tvrdí, že dožádání egyptských orgánů, jak je popsáno zejména v bodech 128, 130 a 137 napadeného rozsudku, není důkazem o tom, že první navrhovatel je v Egyptě stíhán, a zejména že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když učinil závěr, že probíhá vyšetřování týkající jeho osoby pro zneužití státních prostředků, kterého se měl dopustit v postavení bývalého člena parlamentu. Tento argument je tudíž třeba prohlásit za nepřípustný.
- 79 Argument navrhovatelů, podle kterého neexistuje žádný důkaz o tom, že usnesení bylo přijato „na základě Úmluvy Organizace spojených národů o boji proti korupci z důvodu zpronevěry veřejných finančních prostředků“, je třeba rovněž odmítnout, neboť ze samotného dožádání vyplývá, že první navrhovatel je v Egyptě stíhán a že egyptské orgány uvedly jako právní základ tohoto dožádání tuto úmluvu, přičemž odkázaly mimo jiné na články 17 až 19, 23 a 31 této úmluvy.
- 80 Pokud jde o druhou, třetí a čtvrtou navrhovatelku, přestože Tribunál v bodě 131 napadeného rozsudku uznal, že z žádného dokumentu neplyne, že by byly v Egyptě trestně stíhány pro zneužívání státních prostředků, učinil v bodě 132 uvedeného rozsudku závěr, že jejich majetek byl zajištěn na základě usnesení egyptského nejvyššího státního zástupce, které bylo schváleno trestním soudem a souviselo s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků.
- 81 Co se týče argumentu navrhovatelů, podle kterého zajištění jejich majetku v Egyptě neprokazuje existenci soudního řízení vedeného proti druhé, třetí a čtvrté navrhovatelce, stačí připomenout, že toto zajištění bylo nařízeno egyptským nejvyšším státním zástupcem a schváleno trestním soudem, jež musejí být považovány za soudní orgány. Argument navrhovatelů, podle kterého má toto zajištění pouze preventivní charakter, je neopodstatněný vzhledem k tomu, že toto zajištění nařídily soudní orgány a že preventivní charakter opatření ho nemůže zbavit jeho soudní povahy.

- 82 Tribunál se tedy nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 134 napadeného rozsudku rozhodl, že se Rada nedopustila nesprávného skutkového zjištění ani nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností tím, že kvalifikovala druhou, třetí a čtvrtou navrhovatelku v příloze rozhodnutí 2011/172 jako osoby, proti kterým je v Egyptě vedeno soudní řízení související s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků.
- 83 Navrhovatelé se rovněž dovolávají politického účelu stížnosti podané proti prvnímu navrhovateli, jakož i skutečnosti, že s ním bylo v Egyptě zacházeno v rozporu s pravidly právního státu. Navrhovatelé nicméně neupřesňují žalobní důvod uplatněný u Tribunálu, na který Tribunál podle jejich tvrzení neodpověděl, ani neuvádějí, v čem se měl Tribunál dopustit nesprávného právního posouzení.
- 84 Navrhovatelé konečně tvrdí, že Tribunál měl při kontrole údajů v seznamech uvedených v příloze rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 vzít v úvahu vlastní zapojení fyzické osoby do činností, na které se vztahují relevantní právní předpisy. Je však třeba uvést, že kritérium stanovené v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, podle kterého se zmrazují veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje osob nebo subjektů, jež byly určeny jako osoby odpovědné za zneužití egyptských státních prostředků, je třeba vykládat v tom smyslu, že umožňuje přijmout existenci soudního řízení souvisejícího se soudním stíháním pro zneužití státních prostředků za základ omezujících opatření, aniž je nutné vymezit vlastní zapojení dotyčné osoby. Z toho plyne, že judikatura dovolávaná navrhovateli a zmíněná v bodě 57 tohoto rozsudku není relevantní.
- 85 S ohledem na výše uvedené je třeba druhý důvod zamítnout.

K třetímu důvodu

Argumentace účastníků řízení

- 86 V rámci třetího důvodu navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál tím, že rozhodl, že Rada splnila svou povinnost uvést odůvodnění v rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, dopustil nesprávného právního posouzení.
- 87 Navrhovatelé tvrdí, že Rada odůvodnila jejich zařazení na seznamy uvedené v příloze k těmto aktům jediným a totožným důvodem pro každého z nich, a sice že je proti nim „na základě Úmluvy Organizace spojených národů o boji proti korupci vedeno soudní stíhání ze strany egyptských orgánů z důvodu zpronevěry veřejných finančních prostředků“. Takové odůvodnění je neurčité a neumožňuje určit „specifické a konkrétní“ důvody, proč byla omezující opatření navrhovatelům uložena. Nesprávnost odůvodnění Rady je podle navrhovatelů ještě umocněna významnými rozdíly jazykových verzí rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, a zbavuje navrhovatele možnosti hájit co nejlépe svá práva.
- 88 Rada uvádí, že navrhovatelé nevysvětlují, v čem se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když potvrdil platnost znění odůvodnění. V každém případě navrhovatelé obdrželi všechny dokumenty relevantní pro svou obhajobu.
- 89 Rada dále zdůrazňuje, že se navrhovatelé poprvé dovolávají obtíží vyvolaných rozdíly mezi jazykovými verzemi rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011. Připomíná, že navrhovatelé na jednání vždy používali anglický jazyk, takže je obtížné pochopit, jak jim odkaz na anglickou jazykovou verzi napadených opatření bránil hájit jejich práva za co nejpříznivějších podmínek.
- 90 Komise tvrdí, že odůvodnění těchto aktů je dostatečné.

Závěry Soudního dvora

- 91 V bodech 107 až 109 napadeného rozsudku Tribunál, aniž se tím dopustil nesprávného právního posouzení, připomněl judikaturu týkající se odůvodnění aktů, a konkrétně aktů ukládajících taková omezující opatření, jako je zmrazení majetku.
- 92 Poté, co Tribunál v bodě 113 napadeného rozsudku analyzoval odkazy na právní základ rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, v bodě 114 tohoto rozsudku ověřil, že skutkové důvody, na jejichž základě Rada rozhodla o zmrazení majetku, jsou dostatečně konkrétní na to, aby navrhovatelé mohli zpochybnit jejich správnost u Rady a posléze před unijním soudem. V bodě 115 uvedeného rozsudku Tribunál ověřil, že tyto důvody nejsou uvedeny stereotypně, nýbrž popisují situaci navrhovatelů.
- 93 Tribunál se nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 116 napadeného rozsudku rozhodl, že rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 obsahují právní a skutkové okolnosti, na nichž jsou podle orgánu, který jej vydal, založena, a že z jejich znění jasné a jednoznačně vyplývá úvaha Rady.
- 94 Třetí důvod je tedy třeba zamítnout.

K čtvrtému důvodu

Argumentace účastníků řízení

- 95 V rámci čtvrtého důvodu navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál tím, že v bodech 158 až 185 napadeného rozsudku rozhodl, že nebylo porušeno právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu navrhovatelů, dopustil nesprávného právního posouzení.
- 96 Tribunál podle názoru navrhovatelů učinil nesprávný závěr, že rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 jsou dostatečně odůvodněna. Tribunál rovněž nezohlednil skutečnost, že navrhovatelé obdrželi kopii dožádání až více než čtyři měsíce po přijetí tohoto rozhodnutí a tohoto nařízení, tedy po dni podání žaloby k Tribunálu. Informace poskytnuté v dopise ze dne 29. července 2011 jsou podle nich neúplné. Tribunál neověřil, zda skutečnosti zohledněné Radou, na nichž spočívá odůvodnění zařazení navrhovatelů na seznamy uvedené v příloze k těmto aktům, jsou prokázány. Konstatování Tribunálu, že zařazení druhé, třetí a čtvrté navrhovatelky na tyto seznamy je oprávněné, je založeno na důvodu, který se liší od důvodu uvedeného Radou.
- 97 Rada tvrdí, že navrhovatelé neuvádějí, co jim bránilo v plném využití jejich práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu, jestliže byli s to podat žalobu na neplatnost v zákonem stanovené lhůtě a jestliže v rámci této žaloby zpochybňovali přesně tytéž skutečnosti jako skutečnosti, které jim byly sděleny v odpovědi na žádosti o informace, které zaslali po přijetí rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011.
- 98 Rada a Komise připomínají, že Tribunál v bodech 164 a 165 napadeného rozsudku konstatoval, že Rada předala navrhovatelům dokumenty nezbytné pro jejich obhajobu. Navrhovatelé přitom tyto body napadeného rozsudku nezpochybňují.
- 99 Pokud jde o ostatní argumenty, Rada uvádí, že na ně bylo již odpovězeno v rámci jiných důvodů.

Závěry Soudního dvora

- 100 V bodech 158 až 185 napadeného rozsudku, jichž se týká čtvrtý důvod, Tribunál odpověděl na tři různé argumenty dovolávané navrhovateli.

101 Nejprve v bodech 159 až 166 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že argument navrhovatelů, podle kterého jim nebyly poskytnuty důkazy, na jejichž základě došlo ke zmrazení jejich majetku, je nedostatečně skutkově podložen. Body 164 a 165 napadeného rozsudku, kterými Tribunál konstatuje, že Rada poskytla navrhovatelům dokumenty nezbytné k jejich obhajobě, zní takto:

„164Z písemností ve spise totiž vyplývá, že Rada dopisem ze dne 7. června 2011, zmíněným výše v bodě 123, reagovala na žádost ze dne 1. dubna 2011 tím, že žalobce upozornila na dokument, egyptského ministra zahraničních věcí, datovaný 13. února 2011, obsahující žádost egyptského nejvyššího státního zástupce o zmrazení majetku některých bývalých ministrů a státních úředníků, podanou na základě Úmluvy Organizace spojených národů o boji proti korupci a ve které je [první žalobce] zařazen na seznam dotčených osob. Tento dokument datovaný 13. února 2011 byl k dopisu Rady přiložen.

165 Dopisem ze dne 29. července 2011, zmíněným výše v bodě 125, reagovala dále Rada zejména na dopis ze dne 13. května 2011. Vyzvala v něm advokátní kancelář žalobců, aby vycházela nejen z informací již zaslanych v předchozím dopise Rady ze dne 7. června 2011, ale i z noty [...] egyptské mise u E[vropské] u[nie] ze dne 24. února 2011, která obsahuje dožádání od egyptského nejvyššího státního zástupce. K tomuto dopisu Rady byla přiložena zmíněná nota, popsaná výše v bodě 126, i dožádání, popsané výše v bodě 128.“

102 Vzhledem k tomu, že se navrhovatelé nedovolávali existence zkreslení skutkového stavu nebo důkazů, je třeba odmítnout čtvrtý důvod v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 77 tohoto rozsudku jako nepřípustný v rozsahu, v němž se týká bodů 159 až 166 napadeného rozsudku.

103 Dále v bodech 167 až 170 napadeného rozsudku Tribunál odmítl argument navrhovatelů týkající se nedostatečného odůvodnění rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011.

104 V této souvislosti bylo již v bodě 93 tohoto rozsudku konstatováno, že se Tribunál nedopustil žádného nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že tyto akty jsou právně dostačujícím způsobem odůvodněny. Čtvrtý důvod je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný v rozsahu, v němž se týká bodů 167 až 170 napadeného rozsudku.

105 Konečně v bodech 171 až 185 napadeného rozsudku Tribunál odmítl několik argumentů předložených navrhovateli za účelem prokázání toho, že bylo porušeno jejich právo na účinnou soudní ochranu. V rámci tohoto důvodu navrhovatelé tvrdí, že Tribunál nezohlednil skutečnost, že jim byla poskytnuta kopie dožádání, jež představuje hlavní důkaz, na němž je založeno rozhodnutí 2011/72 a nařízení č. 270/2011, dne 29. července 2011, tedy více než čtyři měsíce po přijetí těchto aktů. V důsledku toho mají navrhovatelé v rozporu se závěrem Tribunálu v bodě 182 napadeného rozsudku za to, že jim Rada neodpověděla „včas“.

106 Stačí konstatovat, že navrhovatelé tento argument u Tribunálu neuplatnili, takže se nemohou ve stadiu kasačního opravného prostředku dovolávat existence nesprávného právního posouzení, kterého se měl Tribunál v této souvislosti dopustit.

107 Čtvrtý důvod je tedy třeba zamítnout.

K pátému důvodu

Argumentace účastníků řízení

108 V rámci pátého důvodu navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že zásah do jejich práva na vlastnictví nebo svobody podnikání je přiměřený.

- 109 Tribunál podle navrhovatelů nezkoumal možnost uplatnit méně přísná opatření, než je omezující opatření, aby bylo dosaženo sledovaných cílů. Tribunál v bodě 207 napadeného rozsudku pouze uvedl, že navrhovatelé neprokázali, že by Rada mohla uvažovat o přijetí méně omezujících opatření, která by však byla stejně vhodná jako opatření stanovená v rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011. Kromě toho Tribunál nezkoumal individuální situaci každého z navrhovatelů. Kdyby se Tribunál takových pochybení nedopustil, musel by nutně dospět k závěru, že dotčená omezující opatření představují nepřiměřený zásah do práva na vlastnictví nebo svobody podnikání navrhovatelů.
- 110 Rada připomíná, že Tribunál se v bodech 187 až 217 napadeného rozsudku zevrubně zabýval přiměřeností opatření. Kromě toho zkoumání situace každého z navrhovatelů nebylo nutné, jelikož dotčená omezující opatření nepředstavují sankci za presumovaný či prokázaný trestuhodný čin, a nemusejí být proto přizpůsobena chování osob, na které se vztahují. V této souvislosti Rada uvádí, že se navrhovatelé před Tribunálem ani před Soudním dvorem nedovolávali ničeho, co by odůvodňovalo takové rozdílné zacházení. Navrhovatelé tudíž neprávem tvrdí, že se Tribunál dopustil pochybení v tom, že nezohlednil argument, neboť tento argument mu nikdy nebyl předložen.

Závěry Soudního dvora

- 111 Podle ustálené judikatury platí, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení je navrhováno, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen (viz zejména rozsudky Francie v. Monsanto a Komise, C-248/99 P, EU:C:2002:1, bod 68, jakož i Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 46).
- 112 Navrhovatelé přitom nepředkládají žádný právní argument za účelem prokázání existence nesprávného právního posouzení v bodech 205 až 209 napadeného rozsudku, v nichž se Tribunál zabýval přiměřeností dotčených omezujících opatření. Navrhovatelé pouze napadají důvod Tribunálu uvedený v bodě 207 napadeného rozsudku a připomenutý v bodě 109 tohoto rozsudku, kterým Tribunál konstatuje, že navrhovatelé nepodali důkazy o tom, že bylo možné přijmout méně omezující opatření, avšak nesnažili se prokázat, že takové důkazy u Tribunálu předložili.
- 113 Pokud jde o osobní situaci každého z navrhovatelů, stačí připomenout, že opodstatněnost jejich zařazení na seznamy uvedené v příloze rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 byla Tribunálem ověřena v jeho odpovědi na čtvrtý důvod žaloby na neplatnost. K tomuto je třeba poznamenat, že Tribunál odkázal na čl. 1 odst. 3 rozhodnutí 2011/172, podle kterého mohou příslušné orgány členských států za určitých podmínek v každém jednotlivém případě povolit uvolnění anebo zpřístupnění některých zmrazených finančních prostředků nebo hospodářských zdrojů. Článek 4 nařízení č. 270/2011 obsahuje podobné ustanovení. S ohledem na specifický cíl zmrazení finančních prostředků týkající se všech navrhovatelů, a sice zadržení majetku, který se mohl stát součástí jmění navrhovatelů v důsledku zneužití státních prostředků k újmě egyptských orgánů, na skutečnost, že opatření jsou ze své podstaty dočasná a vratná, zdůrazněnou v bodě 209 napadeného rozsudku, a na tato ustanovení, jež umožňují uvolnění některých finančních prostředků v každém jednotlivém případě, Tribunál neměl povinnost ověřovat přiměřenost omezujícího opatření vůči každému z navrhovatelů.
- 114 Z toho vyplývá, že pátý důvod kasačního opravného prostředku je třeba zčásti odmítnout jako nepřípustný a zčásti zamítnout jako neopodstatněný.

K šestému důvodu

Argumentace účastníků řízení

- 115 V rámci šestého důvodu navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že rozhodl, že se Rada nedopustila zjevně nesprávného posouzení.
- 116 Tribunál totiž v bodech 235 a 236 napadeného rozsudku učinil závěr, že Rada dodržela kritéria vymezená v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011. Jak je dále zjevné z bodu 237 tohoto rozsudku, argumenty Rady „[vycházely z toho], že Rada měla povinnost ověřit, zda jsou [navrhovatelé] trestně odpovědní za zneužití egyptských státních prostředků“.
- 117 Rada a Komise uvádějí, že na tyto argumenty bylo již odpovězeno v rámci jiných důvodů.

Závěry Soudního dvora

- 118 Je třeba konstatovat, že navrhovatelé odkazují na svou argumentaci předloženou na podporu druhého důvodu, a zpochybňují tak závěr Tribunálu stran opodstatněnosti jejich zařazení na seznamy uvedené v příloze rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011. Vzhledem k tomu, že tento závěr Tribunálu potvrdil Soudní dvůr v rámci zkoumání druhého důvodu, plyne z toho, že šestý důvod je třeba zamítnout jako neopodstatněný.
- 119 Vzhledem k tomu, že všechny důvody byly zamítnuty, je třeba kasační opravný prostředek zamítnout.

K nákladům řízení

- 120 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.
- 121 Podle čl. 138 odst. 1 stejného jednacího řádu, který se použije na základě čl. 184 odst. 1 jednacího řádu na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 122 Vzhledem k tomu, že Rada a Komise požadovaly náhradu nákladů řízení a navrhovatelé neměli ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin a Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggar ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie a Evropskou komisí.

Podpisy.